

HET SLOTNUMMER VAN HET PROGRAMMA DER A. S.
ALGEMEENE VERGADERING.

Evenals reeds enkele malen te voren staat ook dit maal op het Programma der a. s. Alg. Verg. vermeld „café-chantant”. Ik wil dit niet zonder een enkel woord van protest laten voorbijgaan.

In de eerste plaats zullen er in de Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst altijd (zij het ook weinige) leden gevonden worden, die door het opnemen van dit nummer in het Programma van de bijwoning van een deel van het feest worden uitgesloten.

In de tweede plaats past m. i. zulk een nummer op dat programma niet.

Wel ken ik sedert den eersten dag, dat ik student was en mij verklaarde tegen het houden van café-chantant op de kroeg, het argument van het „fatsoenlijke” café-chantant en ik wil een bewijs van groote welgezindheid geven, door te gelooven aan de mogelijkheid dat inderdaad het café-chantant, dat den leden onzer Maatschappij zal worden aangeboden, „erg fatsoenlijk” zal zijn.

Maar die mogelijkheid neemt niet weg dat het café-chantant als maatschappelijk verschijnsel een bepaald karakter heeft en wel zulk een, dat café-chantant en prostitutie ten nauwste verwant, ja onafscheidelijk zijn.

Daarom acht ik het voor het prestige onzer Maatschappij ongewenscht, dat dergelijk nummer op het officiël Programma harer Jaarvergadering voorkomt.

's-Gravenhage, 26 Mei 1897.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.

Aan Dr. Jb. VAN GEUNS.

Geachte Heer!

Ofschoon het tegen mijn gewoonte is mij te mengen in wetenschappelijke of onwetenschappelijke twistgedingen, voel ik mij toch gedwongen even een woordje te zeggen naar aanleiding van wat gij ten beste hebt gegeven omtrent mijn opinie in zake de houding van den behandelenden medicus tegenover Levensverzekering-Maatschappijen in gevallen van overlijden van zijn patiënten.

Het volgende moet mij van het gemoed:

1°. dat ik in mijn dissertatie niet heb beweerd dat ik het zoo best wist, maar dat ik daarin alleen mijn opinie heb gegeven, die m. i. evenveel waard is als de uwe;

2°. dat uw redeneering, evenals die van de andere voorstanders van invulling der diagnose, ten eenemale van het principiële van de quaestie verwijderd is.

Immers, de vraag is niet wat nuttig is voor de L.V.Z.Mijen; ook is de quaestie niet of L.V.Z.Mijen van algemeen sociaal belang zijn (over dat sociaal belang zou men nog wel een enkel woordje kunnen wisselen!); ook behoeven wij niet te spreken over het al of niet dienstige dier invulling voor de overledenen of hun nabestaanden; ook behoeft er geen vergoëlij-

kings-politiek te worden aangewend „of het zoo erg kwaad kan of niet”; en ook behoeven wij onze geesten niet in te spannen om merkwaardige uitzonderings-gevallen te fingereen. De vraag is enkel deze: „handelt de medicus, door aan een L.V.Z.Mij te openbaren waaraan zijn patiënt overleden is, tegen zijn beroeps-eed, ja of neen?” En daarop moet en kan het antwoord niet anders dan bevestigend luiden.

Nu moge men schipperen, nuttigheids-argumenten aanbrengeu, vergoelij-kings-politiek voeren enz. . . . een feit blijft het, dat de invullende medicus aan anderen openbaart hetgeen hij, bij het afleggen van zijn eed, beloofd heeft niet te zullen openbaren.

Dit heb ik in mijn dissertatie beweerd, en beweere dit nog, en geen enkel argument van U of van een ander „openbaarder” heeft mij van het verkeerde van mijn inzicht nog kunnen overtuigen. En bij gevolg blijf ik beweren, dat de L.V.Z.Mijen zich van de officiële statistieken moeten bedienen en geen andere kunnen of mogen eischen. Dit toch staat gelijk met te verlangen dat de medicus zijn eed breekt.

Nogmaals, de nuttigheids-quaestie der L.V.Z.Mijen komt eerst in tweede instantie. Daarover spreken wij morgen, overmorgen of nog later! Des noods vind ook ik het zeer goed, dat de beroeps-eed eens eindelijk veranderd worde, en dat de L.V.Z.Mijen op die manier eindelijk haar hartewenschen vervuld zien en een goede statistiek krijgen zullen, ten minste voor zoover een statistiek, en dan nog wel een van patiënten die niet in een gasthuis overleden, goed kan zijn. Gij zult mij echter moeten toegeven, dat het statistiekje, waar de maatschappijen nu zoo erg aan hangen, van nul en geener waarde is.

Uw argument der „indrukken” komt mij niet zoo sterk voor als ik wel van uw argumentatie gewoon ben. Waar het slechts om „indrukken” te doen is, zouden die maatschappijen even goed die der lijkbezorgers kunnen vergaren die de hunne veel positiever formuleeren dan de medici.

Maar dit alles is bijzaak. De hoofdzaak (ik herhaal het) is deze: „de „medicus handelt in strijd met zijn beroeps-eed, als hij aan anderen openbaart wat hem in de uitoefening van zijn beroep is ter kennis gekomen.”

Discussies als die welke over de eed in verband met L.V.Z.Mijen gevoerd worden zijn slechts een gevolg daarvan, dat:

1°. de meeste medici niet begrijpen, dat zij zich eenvoudig aan de geschreven wet hebben te houden en die niet op hun manier mogen interpreteren;

2°. dat zij, in deze, van de hoofdzaak afdwalen en zich voortdurend met bijzaken bezighouden;

3°. dat zij niet de onvoorzichtigheid en de mogelijke gevolgen inzien wanneer zij, tegen het oordeel van BRUNO-LACOMBE in, meenen: „qu'ils sont assez „sûrs d'eux-mêmes pour mettre leur conscience à la place de la loi.”

Amsterdam, 30 Mei 1897.

Dr. A. ALETRINO.